

СМИСАО ЗАДОВОЉСТВА

[Српски – Serbian – صربي]

Ахмед Ферид

Ревизија и обрада:

Ирфан Клица

Амра Дацић

Љубица Јовановић

Фејзо Радончић

2015 - 1436

IslamHouse.com

﴿ أهمية الرضا ﴾

« باللغة الصربية »

أحمد فريد

مراجعة :

عرفان كليتسا

عمرة دانسيث

يوفانوفيتس ليوبيتسا

فيزو رادونشيش

2015 - 1436

IslamHouse.com

СМИСАО ЗАДОВОЉСТВА

О томе да је задовољство лепо и пожељно слажу се сви исламски учењаци, али се не слажу у томе колико је оно обавезно. У томе погледу постоје два мишљења:

Учењак Тејмије каже: "Оно није заповеђено као што је случај са стрпљивошћу, али је изнесена похвала оних који су захвални."

Веровесник, нека је мир над њим, је рекао: "Сласт веровања осетио је онај ко је задовољан да му Бог буде једини Господар, Ислам вера и Мухамед посланик." (Муслим)

Веровесник, нека је над њим спас и мир, је, једном другом приликом, рекао: "Када се чује позив (тј. езан), па каже: 'Задовољан сам са Богом као Господаром, Исламом као вером и Мухаммедом као послаником!'- Опроштени су му греси."

Ова два хадиса су осовине на којима почива и завршава се централно учење вере. Она садржавају задовољство са Узвишеним Богом као јединим Богом и Господаром, задовољство са Његовим Послаником, нека је мир над њим и задовољство са Његовом вером

и покорности према Њему. Ко успе да постигне ове четири ствари истински је и прави верник. Лако је језиком тврдити да су постигнуте, али их је тешко у стварности потврдити и у искушењу доказати, нарочито када се ради о обуздавању душе и супротстављању њеним прохтевима и жељама. Отуда се ономе ко језиком каже да је задовољан, не може веровати док то не докаже и на делима.

Задовољство са Богом као јединим Богом, подразумева задовољство са Њим, страх од Њега, наду у Њега и усмеравање целог свога бића, воље и љубави према Њему, јер се онај ко је задовољан са вољеним, вољеном потпуно мора предати, а то подразумева робовање и искреност према њему.

С друге стране, задовољство са Богом као Господаром, подразумева задовољство са Његовим управљањем Својим робом, ослањање једино на Њега, тражење помоћи једино од Њега, потпуно поуздање у Њега и задовољство са свим што Он са Својим робом чини.

У првом случају, под задовољством се подразумева задовољство са оним што се човеку

запева, а у другом, задовољство са оним што му је судбином одређено.

Што се тиче задовољства са Његовим Веровесником, нека је мир над њим, оно подразумева потпуно угледање на њега и преданост њему у сваком погледу, до те мере да је он човеку пречи од самог себе. Осим тога, под задовољством са Веровесником, нека је мир над њим, подразумева се и то да, једино из његових речи и праксе, црпи и примењује начин на који је он живео, да се за пресуду обраћа само њему, да му нико други мимо њега не суди и да никада, поред његове, ни са чијом другом пресудом не буде задовољан.

Што се, ипак, тиче задовољства са његовом вером, потпуно је задовољан са било чиме што каже, пресуди, нареди или забрани, тако да због пресуде његове, у своме срцу, не осети нимало тегобе и да му се сасвим покори, чак и онда када је то у супротности са жељама и прохтевима властите душе и речима свога учитеља или својих пријатеља. Тада ће те растужити сви, изузев оних који су свесни да су на овом свету као странци или случајни пролазници. У томе се случају добро чувај да ти не досади самоћа, јер, тако ми Бога, то је врхунац среће, присности и

дружења са Богом и Његовим Послаником, као и задовољства што ти је Бог Господар, Мухаммед, нека је мир над њим, посланик и Ислам вера.

Узвишени Бог Својим створењима задовољство није наметнуо, већ их је упутио како се постиже, похвалио оне који су задовољни, дао им до знања да је награда за њихово задовољство са Богом, Његово задовољство са њима, а од тога, од свега што је у Рају нема веће, боље ни величанственије награде. Јер, ко буде задовољан са својим Господаром и Господар ће са њим бити задовољан. Штавише, човеково задовољство са Богом резултат је Божијег задовољства са њим. То значи да се овде ради о две врсте задовољства од којих је прво резултат другог, а друго првог. Зато је задовољство највећа Божија капија, Рај овога света, одмаралиште учених, живот заљубљених, уживање побожних и радост пожудних.

У погледу онога што не воли, човек се може поставити на два начина: да га са задовољством прихвати, - или да га стрпљиво подноси, с тим што је прихватити га са задовољством похвално, а стрпљиво га подносити неизбежна дужност верника.

Људи од задовољства, у искушењу, час виде добро по онога кога је несрећа задесила, не држећи га за њу ни најмање кривим, а час му одају признање за честитост и савршенство, па се искушењу намерно препуштају, све док не искусе њену бол и горчину. На такво нешто спремни су само поједини достојници спознаје и љубави који су се уверили да искушење у коме уживају долази од вољеног.

Разлика између задовољства и стрпљивости је у томе што стрпљивост значи обуздавање душе, упркос осећају бола њено суздржавање од љутње, прижељкивање да бол престане и суздржавање да се било којим делом тела покаже нестрпљење, док задовољство значи великодушно прихваћање судбине, не прижељкивање да бол престане, чак и ако се он осећа, јер га задовољство, уливањем у срце духа сигурности и спознаје, умањује, а ако се појача, осећај бола може у потпуности неутрализовати.

Ибн Мес'уд, Бог био задовољан њиме, у том је смислу рекао: "Својом праведношћу и знањем Узвишени Бог је олакшање и растерећење дао у убеђењу и задовољству, а бригу и жалост у сумњи и љутњи."

Тумачећи речи Узвишеног:

Он ће срце онога који у Бога верује упутити.
(Кур'ан, Самообмана, 11) Алкаме каже да се под тиме мисли на невољу која човека, када га погоди, наводи на закључак да је она од Бога, па јој се преда и са њом се помири.

У вези са речима Узвишеног:

Ми ћемо дати да проживи леп живот.
(Кур'ан, Пчеле, 97.) Ебу Муавија ел-Есвед каже да се под тим мисли на задовољство и убеђење.

За Ебу ед-Дердаа, Бог био задовољан њиме, се прича да је једном приликом отишао да обиђе једног болесника на самртној постељи, па му је, затекавши га како Богу захваљује, Ебу ед-Дерда рекао: "Погодио си оно право, јер Узвишени Бог воли када неке нешто одреди, да овај с тим буде задовољан."

Угледавши једном приликом Аддија б. Хатима потиштеног, 'Али б. Ебу Талиб му је рекао: "Ко са задовољством прихвати Божију одредбу која га је задесила, за то ће имати награду, а ко са Божијом одредбом не буде задовољан, опет ће га задесити а пропашће му његова дела."

Омер б. Абдулазиз је рекао: "Само ми је још у ударцима судбине преостао осећај среће." Док је упитан: "Шта прижељкујеш?" – Одговорио је: "Оно што ми Узвишени Бог одреди."

Ел-Хасан је рекао: "Ко буде задовољан са оним што му је Бог одредио, то ће му бити довољно и Бог ће му у њему дати благостање, а ко буде незадовољан, неће му бити довољно нити ће му у њему дати благостање."

Неко је рекао: "Нема лека глупости оног ко није задовољан са својом судбином." Неко је други рекао: "На будућем свету ће се видети да од оних који су задовољни са Богом нико други неће имати виши положај."

Све у свему, коме Бог да да буде задовољан, доспеће на најбољи положај. Једног јутра неки је Бедуин затекао да му је угинуло много камила, па је рекао:

Не, тако ми Онога коме сам ја роб у робовању,

Да није злурадости злобних непријатеља,

*Драже би ми било него да су ми у тору све камиле
на броју,*

И да се ништа од Божије одредбе није десило.